

Twoå nya, förr ej tryckta

W i s d r ;

Den Första:

Leonora eller Spök-bruden.

Leonora, wäckt af österns glöd &c.

Den Andra:

Wisperdalen.

Det hwiſskar i den stilla dalen &c.

Hos Aug. Westin. 1847.

Den första.

Leonora eller Spöf-Bruden.

Leonora, väckt af österns glöd, Spratt upp ur drömmen svåra; "Skall, Wilhelm, trolös eller död, Du än min väntan dära?" Vid Prag i konung Fredriks här, Han sednast stridt, och kanske der Af döden fördad blifvit, Ty se'n han icke frifvit.

2. Till slut mid långa kriget trött Blef Kung, som Kejsarinna. De tyckte landet nog förblödt, Och borde lugnet vinna. Och freden slöts. Vid muntert skall Af sång och spel, nu håren all Drog hem till tak och hydda, Med wapnen lösbeprydda.

3. Från stig och väg, från väg och stig, Der skarorna framtåga, Nu ung och gammal samla sig, Att om de sina fråga. Här skrek en maka: "Pris ske Gud!" "Välkommen!" der en hånroft brud. Men ack! till sorg och saknad War Leonora väfnad.

4. Hon sprang bland leder af och an Att efter Wilhelm spöra; Men ingen enda hon der fann, Som visste redo göra; Då tåget ändelig war förbi, Hon håret slet i raseri, Och hennes arma hjerta Led grymt af qual och smärta.

5. Des moder fram till henne lopp: — "Må Herren sig förbarma! Du trogna barn, mitt enda hopp, Hvad fattas dig, du arma?" "O moder, moder! det är slut! Gud vill sig ej förbarma. O we, o we, mig arma!" —

6. "Hjelp, Gud, hjälp! Tänk uppå din själ!
Ditt faderwår du bede! Hvad Herren gör är till
vårt wål. Fråls of från frestarn lede!" "O mo-
der, moder! Willa snöd! Gud ej haft miskund med
min nöd! Hvad hulpo bön och tårar? Slit dröm
ej mer mig dårar!" —

7. "Hjelp Gud! Den sig till Fadren wåndt,
Är trygg i alla öden. Hans helga dyra sakrament
Skall lisa dig i nöden." — "O moder, moder! Hvad
jag kánt, Ej lisar något sakrament! Kan det de döda
lifwa? Mig Wilhelm återgifta?"

8. Hör barn! om kanske trolöst han I fjerran
Ungerlandet Gitt löfte swef, och med en ann' Re'n
knutit åktabandet? Detsför, mitt barn, dig sorgen
spar! Han deraf ingen wåning har! Hans brütna
ed dig hämnar, När själen kroppen lemnar." —

9. "O moder, moder! dödt är dödt! Mitt en-
da hopp är griften! O moder, hwi har du mig
föddt Till lifwets hårda skiften? Min dag, dig släck,
för ewigt släck! Dö hän, dö hän i natt och skräck!
Gud will sig ej förbarma, O we, o we mig arma!"

10. Hjelp Gud! I din barmhertighet Haf mi-
skund med den arma! Hvad tungan talar, hon ej
wet. O Herre, dig förbarma! Ack barn, det jor-
diska förgåt, Och tänk på Gud och salighet! Din
själ ej brudgum saknar, Då du till domen wafnar.

11. "O moder! hvad är salighet? O moder!
hvad är afgrund? Med Wilhelm blott är salig-
het, Och utan Wilhelm afgrund! — Min dag, dig
släck, för ewigt släck! Dö hän, dö hän i natt och
skräck! I himlen och på jorden Är jag förskjuten
worden." —

12. Så glödde qwalets feberbrand I ädror och
i hierta. Hon fortfor håda den, hwars hand Kan
mot allt ondt of wärna. Förtwiflan i des hierta

stred, Hon barmen slog och handen wred, Tills da-
gens sol sig sänkte Och gyllne stjernor blänkte.

13. Hör! trapp, trapp, trapp! så doft det klang
— Hvem är den sena gästen? — En ryttare wid
trappan sprang Med wapengny af hästen; Och
hör, och lyf! hur portens ring Så tyst, så sakta,
kling-kling-kling! Med warsamt finger röres, Och
denna stämma höres:

14. "Hallo, hallo! Låt upp min wån! Hur fin-
ner jag dig åter? Barn, är du trogen? waken än?
Och ler du eller gråter?" Ack, Wilhelm, du?...
Wid denna stund?... För gråt jag icke fått en
bland; Min oro gruslig warit! — Hvad wåg har
du wål farit?"

15. "Wi sadla innan hanen gal. Från Böh-
men hit jag länder. Har ridit öfwer berg och dal.
Kom, staj jag återwänder." — "Ack längre du ej
rida får! Skarp blåsten gnyr i hagens snår. Kom,
att i samnen sluta Din brud, och hwila mjuta!" —

16. "Låt blåsa skarpt i hagens snår, Låt blåsa,
barn, låt blåsa! Hör, sporren klingar, springarn
slår Och upphör ej att blåsa. Här fins för mig ej
ro, ej rast. Kom, swäng dig på min häst i häst!
Kom, fäst mig, tiden liden. An hundra mil jag rider."

17. "Så långt? Ack ren kring skog och fält
Sin bårduk natten dragit. Och hör! än brummar
flokan gällt, Som nu nyfästwa slagit." — "Ge
hit, se dit! mån' skiner klart. Wi och de döda ri-
da snart. I natt, jag tryggt will löfwa, Wi uti
brudsång sofwa." —

18. "Hwar är det rum, den brudsång då, Då
du i qwäll mig leder?" — "Långt bort! Tyst,
trångt och swalt! två små Och fyra långa bräder!
Och rum för mig! För dig och mig! Kom tag din
söja, skynda dig! Kom bröllopsfacklan flammar,
Och öppen står wår kammar." —

19. Skön Leonora slöjan tog, Sprang drifstigt
opp på hästen, Och sina liljearmar slog Tryggt
om den fåra gästen; Och hurra, hurra, hopp, hopp,
hopp! Det gick i hvinande galopp, Allt springarn
wäldsammt snyste Och eld kring hofwen lyste.

20. På höger och på vänster hand Hur flög
ej allt till rygga! Hur hwirflade ej hädens sand,
Hur dånade hwar brygga! Är fästmon rädd? Mån
skiner klart! Hurrah! de döda rida snart! Är fäst-
mon rädd för döda? Nej! Låt bli de döda!

21. Men hwadan denna klang och sång? Och
desa forpars skara? Hör, flockklang! hör, begräf-
ningsång: Nu vill jag hädansfara! Med bår och
fista småningom Ett dystert liftåg närmre kom. Dost
sången klang i natten, Likt från från träskets wat-
ten.

22. "Begräf med sång och flagoljud, När mid-
natt är förliden! Nu för jag hem min unga brud.
Fort med, med till högtiden! Kom, flockare! Kom
med din chör, Och sjung oss bröllopspsalmen för!
Kom, prest! i lust och gamman Du oss skall wiga
samma!"

23. Strart tyst med både sång och klang Se,
bår och tåg försvinna. Det war som något efter
sprang, Allt snabba fålen hinna. Och framåt, fram-
åt, hopp, hopp, hopp, Det gick i hvinande galopp,
Allt springarn wäldsammt snyste, Och eld kring hof-
wen lyste.

24. Hur flögo här, hur flögo der I fjerran,
sund och där! Hur flögo här, och der, och här
Bergsträckor, fält och sjöar! "Är fästmon rädd?
Mån skiner klart! Hurrah! de döda rida snart!
Är fästmon rädd för döda?" — "Nej! Hwila må
de döda." —

25. "Se der! se der! Wid månans glans, I
fullens lätta dimma, Ett lustigt följe syns i dans

Kring hjul och stegel stimma. Jassa! du spökplock,
skynda dig! Fort gästar, gästar, följ mig Till
dans, och lustigt swängen I ring kring bröllops-
sången!" —

26. Och, husch, husch, husch! i hästens spår
Det tätt baketter praklar, Som höstens wind i
lundens snår Bland torra löfwen raklar, Och fram-
åt, framåt, hopp, hopp, hopp, Det gick i hvinan-
de galopp, Allt springarn wäldsammt snyste, Och eld
kring hofwen lyste.

27. Hur flög ej allt, hwad mån beken, Förbi
i brokigt hwimmel! Hur flög ej oswan hjesan här
Den ljusa stjernehimme! "Är fästmon rädd? mån
skiner klart! Hurrah! de döda rida snart! Är fästmon
rädd för döda?" — "O we! Låt bli de döda!" —

28. "Ha, gal ej hanen? Kamp sträck ut! I d-
ster tycks det lida, Jag wädrar morgonluft. Sträck
ut, Sträck ut! wi få ej bida. Sitt mål, sitt mål
wår resa när! Och bröllopssången bäddad står!
De dödas hästar ila — Nu stundar det till hwila

29. Raskt mot en gallerport här sköt, Af hwit-
ten wågen stängdes. Se, blott ett slag af wela
spöt, Och lås och reglar sprängdes. Hemskt gniss-
lande slår porten opp, Bland swarta kors går sprin-
garns lopp. På gråswars dystra leder Sitt skim-
mer månan breder.

30. Ha se! ha se! i blinken (hu! Det fasans-
fulla undret!) Nu ryttarns fyller brast itu, Som
födra mörkna tundret. Hwad syn den häpnas öga
slår! I all sin skräckfullhet der står En hislig dö-
dens skenad Med glas och lia wäpnad.

31. Hemskt hästen snös, wildt hästen slog Och
eld stod ut ur munden; Och hui! med ryttarn flur
han tog Ett språng i öppna grunden. Ur höga
rymden tjut och skratt, Och skratt och tjut ur gris-
ans natt! Med döden fästmon strider, Och snart
ej mera lider.

32. Nu togo spökena i ring Rundtom den ar-
ma bruden, Och svängde hvirflande omkring Och
tjöt deßa ljuden: Lid tåligt, om ock hjertat brast!
Den hädar Gud, får stå sitt fast! Till doms du
måste hädan; Gud war dig nådig sedan!

Den Andra.

Wisperdalen.

Det hwiſſar i den stilla dalen; Hvem hwiſſar der?
Det är ett ſlag af näktergalen; Det häcken är.
Nej, häcken ſtannat; Tyſt fågeln är. Det är wäl
annat, Som hwiſſar der.

2. En jungfru ſatt med krans i håren Vid
Wisperbäck, Som engeln mild, ſom ros om wären;
Så friſt och tåck. Hon hwiſſar trogen: Min natt
war lång. Så hemſt är fogen; Kom hem en gång.

3. Det ſuckar i den stilla dalen; Hvem ſuckar
der? Det är wäl duſwans ſuck i alen; Det floden
är. Nej, duſwan lilla Ej ſuckar ſå, Och Nilen är
ſtilla — Hvem ſuckar då?

4. En yngling inom fågelnuren I mörket ſatt.
Han ſuckade, och bring naturen Ejöd ſucken matt.
Sag kommer, Clara! Men när, wet Gud; Låt ledjan
ſwara, Hon är min brud.

5. Den fångne yngling dog i bojan På Fal-
kenborg, Och wiſpermbön, i dunkla toſan, Hon dog
af ſorg. När ſwanen landar På blommit fält,
De trognas andar An mötas här.

6. Då ſolens ſbſta ſtrålar glimma På klip-
pans rand, Och wiſta ſilwerſittar ſinna Vid
ſtenig ſtrand; En hwar, ſom ſittar, Un höra kan,
Att när hon hwiſſar, Så ſuckar han.